

LADY WILKINSON SWORD

Az élet sosem lehetőségek gyűjteménye.

Az élet egyetlen lehetőség, amely soha nem jön el kétszer.

Velem is így volt.

Az olasz szabadkőművességben töltött éveim alatt – amelyet rituáléiban és hagyományaiban az Angliai Egyesült Nagypáholy is elismer – alkalmam nyílt részt venni egy meglehetősen szokatlan összejövetelen.

Már a harmadik fokozatban voltam, mégis a helyes lelkülettel érkeztem: egy inaséval.

Nem rituális összejövetel volt.

Nem voltak kötények, sem jelképek, sem megtanulandó szavak.

Egyszerűen egy vacsora volt.

Egy vacsora Londonban.

Azon esték egyike, amelyek hétköznapiak tűnnek, amíg átéled őket, és csak sok évvel később válnak rendkívülivé, amikor végre megérted a jelentésüket.

London a szokásos varázsát mutatta.

Mintha minden épületből a történelem nézett volna ki.

A Korona.

A City.

A magánklubok.

Az intézmények.

A hagyományok, amelyek tovább élnek, mint az őket megteremtő emberek.

A Gillette-nél szerzett korábbi szakmai tapasztalataimnak köszönhetően, és azokon a helyeken, szinte véletlenül találkoztam egy nálam jóval régebbi történettel.

Egy történettel, amely nem a szabadkőművességhez tartozott.

És nem is az üzlethez.

Angliához tartozott.

A neve Wilkinson Sword volt.

Vagy talán pontosabb volna így szólítani:

Lady Wilkinson Sword.

Mert vannak vállalatok, amelyek nyereséget termelnek.

Mások történelmet írnak.

Ő mindkettőt megtette.

Angol volt az akcentusa, elegáns a modora, kifinomult a stílusa.

Mosolyogva viselte az éveit.

Tudta, hogy már nem fiatal.

Elvesztette az ifjúság könnyedségét, de a tisztánlátását nem.

Az értelme erős maradt.

Az ötletei élesek maradtak.

Valahányszor hozzám szólt, azon a szinte romantikus hangon beszélt, mint egy öreg macska, amely a kandalló mellett dorombol, és a nevemet mindig egy kis hibával ejtette ki:

„Fernando...”

Soha nem volt szüksége bemutatásra.

Elég volt belépnie a terembe.

Magával hordta a történelem súlyát.

Átélt háborúkat, királyokat, királynőket, ipari forradalmakat, felvásárlásokat és igazgatósági üléseket.

Látta, ahogy férfiak meggazdagodnak.

Látta, ahogy birodalmak eltűnnek.

Látott vezetőket, akik meg voltak győződve a halhatatlanságukról.

És mégis, még mindig ott volt.

Elegánsan.

Csendesen.

Britként.

Abban a pillanatban megértettem, hogy egyes vállalatok egyáltalán nem vállalatok.

Hanem intézmények.

Vannak, amelyek a részvényeseké.

Mások a történelemé.

Lady Wilkinson Sword az utóbbiakhoz tartozott.

És én is kezdtem egy kicsit hozzá tartozni.

Ferdinando